

Pomladni pozdrav.

Fr. Ks. Steržaj.

Rži so zazelenele. Obronki okoli vasi so začeli izgubljati tisto čudno mrtvaško, zamazano, ilovici podobno barvo. Ščinkovci s sinicami in drozgom so se kosali med seboj in prepevali na vse pretege — in vsi naenkrat — — —

Belo, vse belo kakor nepopisana stran papirja, kakor nedolžna, od svetnega zla nepokvarjena otroška duša — se je svetlila in zlatila naša majhna koprivniška ravnina.

In Stanka in Ivko, tako živahno veseleča se prej spomladanskega razkošja — sta kakor onemela, kakor otrpnila.

Zopet dva dni, pa se je izpremenilo.

Snega ni več. Kakor da je izginil v prevročem objemu južne spomladanske noči...

Zelenje rži na polju poganja, kakor da jo kdo krepča, vzpodbuja, naj vztraja, naj hiti, da ne zamudi kakor druga leta — dneva rasti, dneva vstajenja, dneva, ki obeta poleg lepote in sočnosti prve pomladi tudi dni polnih stogov, žitnic in shramb.

Pozdravljena nad vse ljubka, ti prijazna, zelena, ti cvetoča pomlad!

Ne dolgo, Stanka in Ivko, in vajin majnik bo tudi tu. Veselita se ga! Pozdravljajta ga! Vajin dan — ne eden — vajini dnevi prihajajo! Mogočni, zmagujoči dnevi lepših in boljših časov. Ne samo vama — rodovom, ki jih bodo gledali sami — ne samo gledali, uživali, doživljali in trgali sadove — teh dni, te dobe vstajenja, sedaj šele zeleneče, razvijajoče se — naše slovenske domovine!

Le pozdravljajta, Stanka in Ivko, ta dan, to pomlad, to bujno zele-nečo in razvijajočo se pomlad našega naroda!

To je vajina pomlad — pomlad mladine!

Bodi pozdravljena! Bodi blagoslovljena, ti naša nova pomlad!

O, da bi ti kmalu minili ponočni mrazovi in podnevni viharji, in da bi ti zadehtelo cvetje v varnem zavetju in da bi se v gorkem ozračju prikazal prvi sad!

To želimo drhté — mi stari, ki vemó, kako nevarna je pomlad...

Da bi skoro red, mir in zadovoljnost zavela po širni domovini!

Brat ob bratu, sestra ob sestri kot cvet ob cvetu... Vsi dehteči domovju v čast, vsi rastoči domovju v blagor!

Pozdravljena, pomlad!